

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. F.,**
bytem X,
zastoupena JUDr. Tomášem Homolou,
advokátem se sídlem U Nikolajky 833/5, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

a proti odpůrci : **Město Dobříš,**
se sídlem Mírové náměstí 119, 263 01 Dobříš,
zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou,
advokátem se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. 142177/2018/KUSK, sp. zn. SZ 111931/2018/KUSK, a o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2010 – územního plánu města Dobříš vydaného dne 2. 9. 2010 usnesením zastupitelstva odpůrce č. 7/27/2010,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. 142177/2018/KUSK, sp. zn. SZ 111931/2018/KUSK, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

- II. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2010 – územního plánu města Dobříš vydaného dne 2. 9. 2010 usnesením zastupitelstva odpůrce č. 7/27/2010, se odmítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.236,34 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Homoly, advokáta.
- IV. Ve vztahu mezi žalobcem a odpůrcem nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

I.

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. 142177/2018/KUSK, sp. zn. SZ 111931/2018/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu D. ze dne 11. 7. 2018, č. j. MDOB 32851/2018/Šťa, sp. zn. MDOB/6131/2018/VŽP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „rodinný dům, B., D.“.
2. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává se závaznými stanovisky vodoprávního úřadu a silničního správního úřadu, jež jsou součástí koordinovaného stanoviska Městského úřadu D. ze dne 9. 4. 2018, č. j. MDOB 15530/201/Týr, sp. zn. MDOB/3529/2018/VŽP, a která měla být v rámci odvolacího řízení přezkoumána postupem podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že jde toliko o vyjádření podle § 155 správního řádu, a nikoli o závazná stanoviska přezkoumatelná podle § 149 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Poukazuje na výslovné označení tohoto úkonu s tím, že vodoprávní úřad by v případě, že vydává pouze vyjádření, měl uvést, že z důvodu nedotčení zájmů chráněných zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) se závazné stanovisko nevydává. I kdyby byl názor, že nejde o závazná stanoviska, správný, byl žalovaný povinen tato vyjádření přezkoumat v intencích § 156 správního řádu. Z vyjádření vodoprávního úřadu není patrné, z jakých podkladů učinil vodoprávní úřad závěr, že napojení stavby na vodovodní řád města D. je v rozporu s územním plánem města D.. Pokud jde o likvidaci odpadních vod, vodní zákon žádný z možných způsobů neupřednostňuje. Vodoprávní úřad v tomto směru není vázán územním plánem, nýbrž pouze zákonem, resp. není oprávněn posuzovat soulad navržené stavby s územně plánovací dokumentací. Z vyjádření silničního správního úřadu není zřejmé, na základě jakých podkladů je požadováno zachování šířky veřejného prostranství pro budoucí komunikaci, přičemž ke stanovení takové podmínky není tento úřad zmocněn. Podle grafické části územního plánu města D. se navíc počítá s rozšířením místní komunikace K9 (09) po jejím jižním okraji, což se pozemků žalobce nedotýká.

Absurdní je podmínka splnění normy ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, neboť předmětem záměru není stavba ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.

3. Žalobce dále namítá, že žalovaný zamítl jeho odvolání na podkladě nesouhlasného závazného stanoviska úřadu územního plánování ze dne 9. 4. 2018, č. j. MDOB 15530/2018/Týr, sp. zn. MDOB/3529/2018/VŽP, potvrzeného stanoviskem nadřízeného správního úřadu ze dne 2. 10. 2018, č. j. 129280/2018/KUSK, a to z toho důvodu, že záměr není v souladu s územním plánem města D. [konkrétně nebyla dosud pořízena územní studie podmiňující územní rozhodování v lokalitě Z3(09), do níž jsou zahrnuty pozemky žalobce]. Skutečnost, že doposud nebyla pořízena územní studie a že v důsledku změny č. X územního plánu města D. schválené usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 9. 2. 2017, č. 36/17/2017/ZM, a účinné od 10. 3. 2017, je v lokalitě Z3(09) vyžadováno pořízení územní studie, žalobce potvrzuje. Proti změně č. X územního plánu města D. nicméně brojil a navrhl současně zrušení části tohoto opatření obecné povahy, a to v rozsahu požadavku pořízení územní studie pro lokalitu Z3(09) uvedeného ve srovnávacím textu s vyznačením změn, jež je součástí změny č. X územního plánu města D..
4. Žalobce také namítá, že stavební úřad byl povinen jej ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu upozornit na nesoulad záměru s podmínkami územního plánu města D.. Ani žalovaný žalobci neposkytl možnost vyjádřit se k rozhodným skutečnostem a nedal mu prostor pro úvahu, zda žádost doplnit či upravit.
5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska úřadu územního plánování bez provádění dalšího dokazování. Bylo postupováno podle § 149 odst. 4 správního řádu. Záměr není v souladu s platným územním plánem, jelikož pro danou lokalitu dosud nebyla pořízena územní studie. Lhůta pro vydání územní studie končí dne 9. 2. 2022. Dále žalovaný setrvává v názoru, že nemohl vyhovět požadavku žalobce na přezkoumání stanovisek vodoprávního úřadu a silničního správního úřadu postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu. Žalobce byl dne 9. 10. 2018 informován o doplnění podkladu pro vydání rozhodnutí a podle § 36 odst. 3 správního řádu byl zpraven o možnosti nahlédnout do spisového materiálu; žalobci bylo toto sdělení doručeno dne 10. 10. 2018, možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí však nevyužil.

II.

6. Žalobce současně s žalobou podal návrh podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého s. ř. s., jímž se domáhal toho, aby soud zrušil část změny č. X územního plánu města D., a to v rozsahu uvedeném v poslední větě třetího odstavce tohoto rozsudku. Tento návrh však vzal žalobce podáním ze dne 31. 7. 2019 zpět, a to s ohledem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 43 A 155/2018-104, který nabyl právní moci dne 16. 7. 2019 a jímž bylo předmětné opatření obecné povahy ve vztahu k zastavitelné ploše (ploše změn) Z3(09) s funkčním využitím BI 7 v sektoru města 09 – B. zrušeno v textové části (příloha č. 1) na str. 8 v bodě 1.21. ve slovech: - první věta odstavce za tabulkou se mění, nové znění „Pro pořízení územních studií se obecně stanovuje lhůta 5 let od vydání poslední změny územního plánu“. Podle žalobce soud tímto rozsudkem rozhodl o skutkově totožné věci. Soud z důvodu zpětvzetí části návrhu usnesením ze dne 16. 8. 2019, č. j. 43 A 4/2019-62, návrh na zrušení změny č. X územního plánu města D. vyloučil k samostatnému projednání a usnesením ze dne 23. 8. 2019, č. j. 43 A 67/2019-18, řízení posléze zastavil. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 9. 2019.

7. Vedle toho žalobce společně s žalobou podal návrh podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého s. ř. s., jímž se domáhal toho, aby soud zrušil část územního plánu města D.. Konkrétně žalobce brojí proti textové části územního plánu města D., a to proti požadavkům obsaženým v kapitole Af) „Stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití“, bodu Af1) „Podmínky pro využití ploch vč. základních podmínek prostorového uspořádání“, odrážce „Zvláštní požadavky na využití území z hlediska ochrany vodních zdrojů“, které zní: „v B. nepovolovat jednotlivé domovní ČOV s likvidací vyčištěné vody vsakem ani výstavbu nových retenčních jímek“ (pátá odrážka) a „dešťové vody neodvádět do kanalizace, ale přednostně likvidovat vsakem v lokalitě“ (šestá odrážka). Věcně související je požadavek na zrušení slov „a navrhovanou zástavbu“ (první odstavec tamtéž) a „resp. zástavbu“ (čtvrtá odrážka tamtéž).
8. Žalobce tvrdí, že odpůrce není oprávněn prostřednictvím územního plánu regulovat likvidaci odpadních vod vsakem, ani s poukazem na ochranu vodních zdrojů. Územní plán města D. jde stanovením plošného zákazu odvádění srážkových vod do kanalizace nad rámec obecně závazného právního předpisu, kterým je § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů. Kromě toho odpůrce nezjišťoval, zda propustnost hornin v území B. zasakování vůbec umožňuje.
9. Žalobce připouští, že územní plán může stanovit podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, nikoliv však takových podmínek, jež vyplývají z jiných zákonů. Kontrola plnění podmínek pro vypouštění odpadních vod náleží výhradně vodoprávnímu úřadu vždy pro konkrétní případ a není přípustné, aby tuto úlohu převzal územní plán formou plošného zákazu domovních čistíren odpadních vod s likvidací vyčištěné vody vsakem.
10. Odpůrce ve vyjádření ze dne 25. 3. 2019 obsáhle popisuje proces přípravy územního plánu s tím, že problematika zásobování pitnou vodou a odkanalizování byla podrobně řešena v rámci posouzení vlivů na životní prostředí (SEA) ve vztahu ke všem rozvojovým lokalitám. Důvodem zpochybněných požadavků bylo snížení rizika ohrožení vodních zdrojů a zlepšení celkové vodní bilance povodí. Žalobce byl v případě pořizování územního plánu zcela pasivní a ve vztahu k navržené koncepci veřejné infrastruktury nepodal žádné námítky ani připomínky. Z hlediska formulace podmínky odvádění dešťových vod je pouze upřednostněno řešení vsakem, nejde o kategorický zákaz jakéhokoli jiného technického řešení odvádění srážkových vod.
11. Dále odpůrce zpochybňuje aktivní věcnou legitimaci žalobce: ve vztahu k podmínce „dešťové vody neodvádět do kanalizace, ale přednostně likvidovat vsakem v lokalitě“ i podmínce „v B. nepovolovat jednotlivé domovní ČOV s likvidací vyčištěné vody vsakem ani výstavbu nových retenčních jímek“, neboť tyto části opatření obecné povahy nebyly v daném územním řízení užity ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., jelikož důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla absence územní studie k dané rozvojové lokalitě. Z toho důvodu žalobce nemůže napadat uvedené části územního plánu po uplynutí lhůty uvedené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Odpůrce navrhuje zamítnutí návrhu.
12. U jednání soudu účastníci řízení setrvali na svých návrzích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Soud nejprve ověřil, že žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. X (trvalý travní porost), X (orná půda), X (zahrada) a X (ostatní plocha), vše na LV X v katastrálním území D., a že tyto pozemky jsou podle územního plánu města D. zahrnuty do zastavitelné plochy s označením Z3(09) a s funkčním využitím BI 7 bydlení – v rodinných domech – městské a příměstské. Podtypy BI 1 až BI 7 se od sebe liší pouze podmínkami prostorového uspořádání, společný je charakter individuálního bydlení v rodinných domech s příměsí nerušících obslužných funkcí místního významu.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 6. 2018 podal žalobce u Městského úřadu D. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „novostavba rodinného domu, B., D.“, k níž připojil projektovou dokumentaci. Z ní mj. vyplývá, že dešťové vody budou vsakovány na pozemku stavby, zatímco likvidace odpadních vod dořešena není, neboť městská splašková kanalizace v této oblasti prozatím chybí. Záměr je tudíž podmíněn zřízením čerpací stanice splaškové kanalizace v nejnižším místě u vjezdu na pozemky. Z výkresu C - koordinační situace plyne, že u hranice pozemku parc. č. X bude umístěna čerpací jímka tlakové kanalizace, která bude napojena na veřejný výtlačný kanalizační řad ústící do ČOV D..
15. Podkladem pro vydání územního rozhodnutí bylo koordinované závazné stanovisko Městského úřadu D. ze dne 9. 4. 2018, č. j. MDOB 27653/2018/Šťa, v němž úřad územního plánování konstatuje, že záměr není v souladu s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování. Tento závěr je odůvodněn tím, že územní plán města D. ve vztahu k ploše Z3(09) jako podmínku pro vydání územního rozhodnutí stanoví prověření změn využití územní studií, která ale dosud nebyla pořízena. Dále úřad územního plánování uvádí, že odkanalizování stavby formou jímky na vyvážení je v rozporu s podmínkami stanovenými na ochranu vodních zdrojů a že zásobování vodou musí být řešeno připojením na vodovod, studny nejsou dovoleny. Stanoviska dalších správních orgánů jsou souhlasná (s podmínkami), s výjimkou stanoviska vodoprávního úřadu (nesouhlasí s variantou odpadní jímky na vyvážení pro rozpor s územním plánem) a silničního správního úřadu, který s odkazem na § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. uvádí, že dosud nebylo realizováno plánované rozšíření místní komunikace do B., ohledně níž speciální stavební úřad požaduje zachování šířky veřejného prostranství pro budoucí komunikaci 8 m a dodržení normy ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, a že bez vyřešení odpovídající přístupové komunikace nelze souhlasit s vydáním povolení na stavbu rodinného domu.
16. Dne 11. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce o umístění stavby zamítnuta. V odůvodnění stavební úřad podrobně reprodukuje podstatnou část závazného stanoviska orgánu územního plánování a činí závěr, že záměr nesplňuje požadavky uvedené v § 90 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal; v odvolání požadoval přezkum závazného stanoviska vodoprávního úřadu a silničního správního úřadu podle § 4 odst. 9 stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 5 správního řádu. Dále argumentoval tím, že odpůrce stanovil v územním plánu časovou podmínku pro pořízení územní studie v rozporu s § 43 odst. 2 stavebního zákona a rovněž v rozporu s přechodným ustanovením uvedeným v části první, čl. II, bodě 5 zákona č. 350/2012 Sb., jímž byl novelizován stavební zákon; lhůta pro pořízení územní studie tudíž marně uplynula.
18. Žalovaný podle § 149 odst. 4 správního řádu požádal o přezkum závazného stanoviska úřadu územního plánování správní orgán, který je tomuto dotčenému orgánu nadřízen.

Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, dne 2. 10. 2018 pod č. j. 129280/2018/KUSK a sp. zn. SZ 113875/2018/KUSK ÚSR/Nap závazné stanovisko úřadu územního plánování potvrdil. Konstatoval nesoulad záměru s územně plánovací dokumentací, a to z důvodu chybějící územní studie. Dne 9. 10. 2018 byl žalobce informován o doplnění podkladů pro rozhodnutí o odvolání a byl poučen o možnosti nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žalobce nevyužil.

19. Následně bylo dne 29. 10. 2018 vydáno napadené rozhodnutí, které se opírá o potvrzení závazného stanoviska úřadu územního plánování. Záměr není v souladu s platným územním plánem, neboť pro danou lokalitu dosud nebyla pořízena územní studie. Lhůta pro vydání územní studie ve smyslu změny č. X územního plánu města D. skončí dne 9. 2. 2022, tj. 5 let po vydání poslední změny územního plánu.

Splnění procesních podmínek

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud dále ověřoval splnění podmínek pro řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy (územního plánu města D.), který byl podán podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., tedy jako návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy.
21. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.
22. Při posuzování přípustnosti návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy je třeba zkoumat, zda napadená část opatření obecné povahy (zde územního plánu města D.) skutečně byla podkladem žalobou napadeného rozhodnutí, tj. zda správní orgány této části opatření obecné povahy užily při rozhodování v konkrétním případě. Musí proto existovat zřejmý obsahový vztah opatření obecné povahy, respektive jeho částí k důvodům napadeného rozhodnutí. Soud proto musí nejprve posoudit, zda opatření obecné povahy bylo užito „ve věci“, tj. pro meritorní rozhodnutí, neboť jen v takovém případě je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy přípustný. Nelze k přezkumu připustit ty části opatření obecné povahy, které jsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby proti správnímu rozhodnutí nerozhodné.
23. Výklad, že v případě podání incidenčního návrhu lze přezkoumat pouze aplikovanou část opatření obecné povahy, nejen že odpovídá dikci zákonného ustanovení, ale je zároveň v souladu se zásadou proporcionality a zdrženlivosti při výkonu soudní moci, neboť zabraňuje nadužívání tohoto institutu, obcházení lhůty k podání návrhu na abstraktní kontrolu podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s., jakož i častým zásahům do starší územně plánovací dokumentace ze strany správních soudů. To jsou omezení, ke kterým se přihlásil již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, ve kterém bylo ustanovení § 101a odst. 1 věta druhá s. ř. s. vyloženo tak, že představuje oporu pro incidenční návrh.

24. Soud přisvědčuje odpůrci v názoru, že rozhodnutí žalovaného se věcně o napadenou část územního plánu města D. neopírá. Z rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti je nesoulad záměru s požadavkem územního plánu uvedeným v textové části v kapitole A1) „Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je prověření změn jejich využití územní studií podmínkou pro rozhodování, a dále stanovení lhůty pro pořízení územní studie, její schválení pořizovatelem a vložení dat o této studii do evidence územně plánovací činnosti“, kde v tabulce lokalit, pro něž je zpracování územní studie vyžadováno, figuruje mj. rozvojová plocha Z3(09), a to ve znění změny č. X územního plánu města D., která v textu pod tabulkou modifikovala stanovení lhůty pro pořízení územní studie (na 5 let od poslední změny územního plánu). Tuto část územního plánu města D. však žalobce do jinak bezvadného a srozumitelného petitu nezahrnul. Mezi stranami je přitom nesporné, že územní studie do doby vydání napadeného rozhodnutí pořízena nebyla. Žalobce sice původně požadoval také zrušení změny č. X územního plánu města D., respektive části srovnávacího textu, a to jednoho konkrétního řádku tabulky obsažené v kapitole A1), který lokalitu Z3(09) zařazuje mezi lokality, u nichž je změna využití podmíněna prověřením územní studií. Tento návrh však vzal žalobce zpět a řízení o něm bylo po vyloučení věci k samostatnému projednání zastaveno. Soud přitom ponechává stranou skutečnost, že srovnávací text je jen částí odůvodnění změny č. X územního plánu, tedy nikoliv její závaznou částí. Jde totiž o okolnost pro posouzení této věci nerozhodnou.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na obsah stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 2. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko úřadu územního plánování ze dne 9. 4. 2018. Podle tohoto stanoviska pro lokalitu Z3(09) požaduje územní plán města D. zpracování územní studie. Pro pořízení územních studií je stanovena lhůta pěti let od vydání poslední změny územního plánu, která s ohledem na účinnost poslední změny územního plánu končí dne 9. 2. 2022. Žalovaný tedy své úvahy uzavírá s tím, že protože nebyla doposud pořízena územní studie, není záměr v souladu s územním plánem města D.. Poukazuje dále na § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož platí, že bylo-li v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
26. Soud si je vědom toho, že prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno širěji, kdy prostřednictvím citace textu závazného stanoviska úřadu územního plánování ze dne 9. 4. 2018 se stavební úřad věcně vyslovuje i k dalším parametrům, v nichž podle jeho názoru není záměr žalobce v souladu s územním plánem města D., respektive není v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení [odkaz na § 90 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] či požadavky zvláštních právních předpisů či se závaznými stanovisky [odkaz na § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. Žalovaný však tyto závěry korigoval, a to tak, že rozhodovací důvody omezil na to, že záměr není v souladu s územním plánem města D., protože pro lokalitu Z3(09) nebyla doposud pořízena územní studie, ačkoli je vyžadována. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce o umístění stavby rodinného domu tedy nebyl obsahový rozpor s žalobcem označenými částmi územního plánu města D., jež proto nejsou pro přezkum napadeného rozhodnutí relevantní, neboť nebyly jeho podkladem (nebylo jich užito). Návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy je proto v tomto rozsahu s ohledem na znění § 101a věty druhé s. ř. s. nepřipustný.

27. Územní plán města D. byl při rozhodování žalovaného užit pouze v rozsahu, ve kterém mezi lokality, u nichž je změna využití podmíněna prověřením územní studií, zařazuje lokalitu Z3(09). V této části však územní plán města D. návrhem na incidenční přezkum opatření obecné povahy napaden nebyl.
28. Návrh na zrušení části územního plánu města D. je proto nepřípustný a soud jej podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Posouzení žaloby soudem

29. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky: b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona, v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

30. Soud se nejprve zabýval námitkou směřující proti závěru žalovaného o rozporu záměru s územním plánem města D. z důvodu chybějící územní studie. Žalobce sice vzal zpět návrh na zrušení části změny č. X územního plánu města D., avšak z jeho podání ze dne 31. 7. 2019, kterým tak učinil, plyne, že i nadále trvá na tom, že argument žalovaného, který shledává rozpor záměru s územním plánem města D. z důvodu chybějící územní studie, je nezákonný. Žalobce se v té souvislosti dovolává rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 43 A 155/2018-104. Tímto rozsudkem bylo k návrhu jiné osoby zrušeno opatření obecné povahy – změna č. X územního plánu města D. v textové části (příloha č. 1) na str. 8 v bodě 1.21. ve slovech „- první věta odstavce za tabulkou se mění, nové znění *„Pro pořízení územních studií se obecně stanovuje lhůta 5 let od vydání poslední změny územního plánu.“*“, a to ve vztahu k zastavitelné ploše (ploše změn) Z3(09) s funkčním využitím BI 7 v sektoru města 09 – B.. Byla tedy zrušena část územně plánovací dokumentace, jež byla při rozhodování užitá i ve věci žalobce. Stalo se tak ovšem s účinky *ex nunc*, ke dni právní moci citovaného rozsudku (tj. ke dni 16. 7. 2019). Proto se soud na

základě námitky žalobce zabýval otázkou, zda při přezkumu napadeného rozhodnutí může zohlednit okolnost, že v době po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení opatření obecné povahy, jež bylo ve věci užito jako podkladový akt.

31. Právně přílehlavou odpověď soud nalezl v recentní judikatuře rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, konkrétně v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, jímž se rozšířený senát vyslovil k možnostem zohlednění zrušení podmiňujícího správního aktu soudem při jejich řetězení v rámci soudního přezkumu podmíněného (navazujícího) správního aktu. Rozšířený senát dospěl k závěru, že *„[p]rávo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. (...) Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna“* (bod 35). Soud je tedy povinen zohlednit k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.
32. Soud je pak toho názoru, že právní důvody, jež vedly rozšířený senát k formulaci uvedeného závěru, je nutno užít i v případech, kdy ve věci, tj. v rámci důvodů rozhodnutí, bylo správním orgánem užito opatření obecné povahy nebo jeho část. Opatření obecné povahy je abstraktně-konkrétní správní akt, k jehož závazné části je v řadě ohledů přístupováno jako k právnímu předpisu. Tím se liší od individuálních správních aktů (rozhodnutí), jejichž řetězením se zabýval rozšířený senát. Z hlediska účastníků řízení je ovšem nepodstatné, zda podkladovým aktem jimi napadeného rozhodnutí bylo jiné rozhodnutí jakožto individuální akt, nebo opatření obecné povahy, jestliže správní orgán, jenž napadené rozhodnutí vydal, byl povinen z takového aktu vycházet. Je potom lhostejno, zda po právní moci napadeného rozhodnutí byl příslušným orgánem zrušen či změněn akt konkrétní či normativní, neboť v obou situacích odpadl podklad, na němž je napadené rozhodnutí založeno a z něhož čerpá své důvody. V obou případech je zrušením podmiňujícího aktu ve stejné míře narušena právní stabilita aktu podmíněného, proto je třeba, aby soud při přezkumu podmíněného aktu tuto skutečnost zohlednil.
33. Třebaže právní věta citovaného usnesení rozšířeného senátu uvádí toliko pojem „rozhodnutí“, v relevantní části odůvodnění (oddíl V.2.) je systematicky užíváno obecnějšího pojmu *správní akt* (podmiňující a podmíněný). Jelikož není pochyb o významové ustálenosti tohoto pojmu v právní teorii i praxi a opatření obecné povahy bezpochyby naplňuje znaky správního aktu, lze mít za to, že právní argumentace Nejvyššího správního soudu se týká všech podkladových (podmiňujících) správních aktů, tedy i opatření obecné povahy, je-li jich k rozhodnutí ve věci užito. Pokud rozšířený senát neshledal důvod vymezit podkladové správní akty blíže, resp. mezi nimi diferencovat svou pozici, nevidí k tomu důvod ani zdejší soud.
34. Jelikož se právní režim opatření obecné povahy blíží právním předpisům, podpůrně lze poukázat (ve shodě s usnesením rozšířeného senátu, bod 33) na prolomení zásady vázanosti soudu právním stavem v době rozhodování správního orgánu, došlo-li v mezidobí ke zrušení ustanovení zákona, které bylo aplikováno správním orgánem, Ústavním soudem pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Správní soudy zcela samozřejmě toto zrušení aplikovaného právního předpisu v soudním přezkumu zohledňují (srov. také rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 – 98, č. 1041/2007 Sb. NSS).

35. Pro úplnost soud doplňuje, že je mu známa dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž územní rozhodnutí nelze zrušit pro rozpor s územním plánem, pokud ten byl v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. zrušen až ode dne, který následuje po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí (rozsudek ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 157/2016-63). Tyto závěry má však soud za překonané právě výše uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu. V kontextu těchto překonaných závěrů soud ještě dodává, že v dané věci se soud návrhem na zrušení části změny č. X územního plánu města D. nemohl zabývat z důvodu jeho zpětvzetí. I kdyby však k zpětvzetí návrhu nedošlo, má soud za to, že v rámci incidenčního přezkumu by beztak změnu č. X územního plánu města D. v napadené části přezkoumat nemohl, resp. nemohl by ji zrušit k dřívějšímu datu tak, aby tato skutečnost mohla být následně zohledněna při přezkumu napadeného územního rozhodnutí. Zrušením příslušné části opatření obecné povahy (byť až k datu, které následuje po datu vydání napadeného územního rozhodnutí) totiž odpadl předmět incidenčního řízení. Návrh by tedy musel být odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 3 Ao 5/2007-85). Není totiž možné zrušit územní plán znovu jen s účinky k jinému (dřívějšímu) datu. Na uvedeném závěru nic nemění ani ustanovení § 101d odst. 4 s. ř. s., podle něhož práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části zůstávají nedotčena. Toto ustanovení totiž znamená pouze tolik, že bez dalšího nezaniká platnost správních rozhodnutí, která ze zrušeného opatření obecné povahy vycházejí. Nemá však za následek zachování opatření obecné povahy jako takového.
36. Soud dodává, že v souvislostech dané věci se ukazuje, že závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 157/2016-63 je problematický i tím, že pokud žalobce, který společně s žalobou proto územnímu rozhodnutí podal návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy, bude „přeběhnout“ jiným žalobcem, který se domůže zrušení opatření obecné povahy s účinky *ex nunc* či sice s účinky *ex tunc*, avšak půjde o den, který následuje po vydání územního rozhodnutí, ztratí tím možnost dovolat se nezákonnosti napadeného územního rozhodnutí. Jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy totiž bude muset být odmítnut.
37. Na základě výše uvedených skutečností soud při meritorním posouzení žaloby zohlednil v souladu s požadavkem aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu fakt, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení podkladového aktu, jímž bylo opatření obecné povahy, byť bylo soudem zrušeno *ex nunc* (tj. s účinky do budoucna). Tento postup je možný pouze k námitce účastníka, nikoli z moci úřední.
38. Soud se tedy nejprve zabýval námitkou žalobce, že rozhodnutí správních orgánů a závazná stanoviska, která byla jejich podkladem, odkazují na nesplněnou podmínku zpracování územní studie, jež byla zrušena soudem pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost k návrhu jiného účastníka. Tuto námitku žalobce uplatnil podáním ze dne 31. 7. 2019 (replika žalobce). Soud tuto námitku považuje za obsahové rozvedení námitky uplatněné již v žalobě, kterou žalobce brojil proti nezákonnosti prodloužení lhůty pro pořízení územní studie provedené změnou č. X územního plánu města D..
39. I kdyby však nešlo o rozvedení dosavadní argumentace, nýbrž o uvedení zcela nové skutečnosti na podporu tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, poukazuje soud

na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již v minulosti připustil dodatečné uplatnění některých vad rozhodnutí správního orgánu, které vyšly najevo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobce o těchto důvodech bez svého zavinění nemohl v žalobní lhůtě vědět (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Takto je tedy otevřena možnost „dodatečného“ uplatnění žalobní námitky, že podmíněné rozhodnutí je založeno na nezákonném podmiňujícím rozhodnutí, pokud ke změně či zrušení podmiňujícího rozhodnutí došlo po uplynutí žalobní lhůty (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, bod 36). Žalobce by tuto námitku z objektivních důvodů nemohl uplatnit v žalobní lhůtě. Uplatnil ji však bez zbytečného odkladu poté, co se o nové skutečnosti dozvěděl. Soud by tudíž uvedenou dodatečnou námitku považoval za přípustnou, i kdyby ji nebylo možné považovat za rozšíření námitek uplatněných v žalobní lhůtě.

40. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, připomíná, že *„[z]rušení či změna podmiňujícího rozhodnutí však nemusí vést vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, naopak je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného“* (bod 36). Nejvyšší správní soud tedy zohledněním zrušení nebo změny podmiňujícího aktu rozumí nikoli mechanické zrušení podmíněného aktu bez dalšího, nýbrž posouzení, zda navazující akt může i nadále z pohledu zákonnosti obstát, a to s přihlédnutím ke konkrétnímu obsahu podmiňujícího a podmíněného aktu a k míře, v jaké zrušený podmiňující akt založil důvod rozhodnutí navazujícího (napadeného). Lze si totiž teoreticky představit i situace, kdy napadené rozhodnutí obsahově vychází z více podmiňujících aktů a odklizení jednoho z nich (z hlediska celku marginálního) by nemuselo odůvodňovat jiný výrok, než jaký byl učiněn.
41. Pakliže v dané věci nastala situace, kdy zrušenou částí opatření obecné povahy bylo měněno („novelizováno“) opatření původní (kmenové), pak toto původní opatření obecné povahy zůstává jako celek v platnosti, a to ve znění všech pozdějších změn, s výjimkou zrušené části (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 210).
42. Dosavadní genezi územně plánovací dokumentace v řešené lokalitě lze ve stručnosti shrnout tak, že plocha Z3(09) mezi lokalitami, pro které se vyžaduje zpracování územní studie, figuruje již od vydání původního územního plánu města D.. Původně přitom byla lhůta pro pořízení územních studií stanovena v délce dvou let od vydání územního plánu s tím, že pokud do této doby příslušný záměr nebude ještě aktuální, lhůta pro pořízení se přiměřeně prodlouží, s uvedením důvodu prodloužení. Opatřením obecné povahy – změnou č. X územního plánu města D. – vydaným usnesením zastupitelstva odpůrce dne 25. 9. 2012 pod č. 17/15/2012/ZM, které nabylo účinnosti dne 26. 10. 2012, byla pro pořízení územní studie stanovena lhůta 5 let ode dne vydání změny č. X územního plánu, tj. do 25. 9. 2017. Opatřením obecné povahy – změnou č. X územního plánu města D., která nabyla účinnosti dne 10. 3. 2017, byla první věta textu pod tabulkou nahrazena větou: *„Pro pořízení územních studií se obecně stanovuje lhůta 5 let od vydání poslední změny územního plánu“*. Tato věta pozbyla v důsledku rozhodnutí zdejšího soudu účinnosti ve vztahu k ploše Z3(09) ke dni 16. 7. 2019 a v textové části (příloha č. 1 územního plánu) se tedy pro danou lokalitu použije tato úprava: *„Změna č. X nevymezuje nové plochy ani koridory vyžadující prověření územní studií. Pro stávající (platným územním plánem vymezené) plochy vyžadující prověření územní studií se stanovuje lhůta 5 let od vydání změny č.*

X územního plánu.“ V navazující tabulce vymezující plochy s požadavkem na zpracování územní studie je uvedena i plocha Z3(09) s funkčním využitím BI 7 v sektoru města 09 – B..

43. V dalším kroku je třeba vyhodnotit důsledky právního obživení textu územního plánu města D. ve znění změny č. X na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tedy musí odhlédnout od později zrušené úpravy a zohlední výhradně právní stav, který tu byl před změnou č. X územního plánu. Jestliže v příslušné části územní plán vyžadoval pro plochu změn Z3(09) zpracování územní studie, pro jejíž pořízení stanovil lhůtu 5 let počítanou ode dne vydání změny č. X územního plánu, pak stanovená lhůta uplynula dnem 25. 9. 2017, aniž by byla platně prodloužena. Na věc je nutno nahlížet tak, že v období po 25. 9. 2017 platila již jen úprava v obecně závazných právních předpisech, která ovšem takovouto podmínku pro navazující územní rozhodnutí nestanovila. Prvostupňové rozhodnutí bylo ve věci vydáno dne 11. 7. 2018, tedy v době, kdy – posuzováno diskontinuálně dle výše uvedeného závěru – již podmínka pořízení územní studie nebyla stanovena a neplatila. Pokud žalovaný rozhodovací důvody omezil na to, že záměr žalobce není v souladu s územním plánem města D., protože pro lokalitu Z3(09) nebyla doposud pořízena územní studie, ačkoli je vyžadována, zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. Zjištěná nezákonnost je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez ohledu na to, zda se správní orgány v době rozhodování mohly uvedeného pochybení vyvarovat, či nikoli.
44. V posuzovaném případě je situace komplikována ještě tím, že mezi podmíněný správní akt (napadené, resp. prvostupňové rozhodnutí) a podmiňující správní akt (opatření obecné povahy) je na základě požadavku zákona „vložen“ další správní akt, jenž je rovněž obligatorním a závazným podkladem pro podmíněný správní akt, avšak následkem subsumpc s ním splývá a není samostatně přezkoumatelný (jako rozhodnutí).
45. Prvostupňové rozhodnutí se v dané věci opírá o nesouhlasné závazné stanovisko úřadu územního plánování, který konstatoval rozpor s tehdy platnou a účinnou územně plánovací dokumentací pro nesplnění podmínky pořízení územní studie. V závazném stanovisku úřad územního plánování určuje, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv (§ 96b odst. 3 stavebního zákona). Potvrzení zmíněného stanoviska, jež bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí (§ 149 odst. 5 správního řádu), stejně jako původní závazné stanovisko úřadu územního plánování, však s ohledem na výše uvedené závěry rovněž neobstojí, neboť vycházejí z podkladového aktu, který byl později jako nezákonný (nepřezkoumatelný) soudem zrušen. Zmíněné nesouhlasné stanovisko je součástí koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu D. ze dne 9. 4. 2018, což znamená, že i toto závazné stanovisko bylo vydáno v době, kdy pětiletá lhůta pro pořízení územní studie, stanovená změnou č. X územního plánu města D., uplynula. Podkladové závazné stanovisko úřadu územního plánování trpí vadou nezákonnosti ze stejných důvodů jako prvostupňové i napadené rozhodnutí, neboť i pro něj platí, že konkrétní důvod nezákonnosti podmiňujícího správního aktu (části územního plánu města D., ve znění změny č. 2) existoval již v době vydání tohoto závazného stanoviska, avšak nebyl dosud autoritativně soudem nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích zjištěn. Obdobně to platí pro potvrzení závazného stanoviska nadřízeným správním orgánem (Krajským úřadem pro Středočeský kraj) ze dne 2. 10. 2018, vyžádané žalovaným v rámci řízení o odvolání žalobce. Oba tyto správní akty vycházejí ze zrušeného znění opatření obecné povahy jakožto podmiňujícího aktu a

reprodukuje soudem zjištěnou nezákonnost do dalších stádií správního řízení a do finálního správního aktu – prvostupňového rozhodnutí o žádosti o umístění stavby.

46. Žalobce dále brojil proti způsobu stanovení lhůty pro pořízení územní studie, respektive poukazoval na to, že územní plán nestanoví lhůtu k vložení dat o územních studiích do evidence územně plánovací činnosti. Podle žalobce úkol prověřit změny využití lokality Z3(09) územní studií pozbyl platnosti již ke dni 1. 1. 2017, a to podle přechodného ustanovení čl. II bodu 5 věty první zákona č. 350/2012 Sb., která zní: „*Úkol prověřit územní studií změny využití plochy nebo koridoru vymezených v územním plánu jako podmínka pro rozhodování pozbývá platnosti uplynutím 4 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud není v uvedené územně plánovací dokumentaci stanovena lhůta pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti.*“ Zákon č. 350/2012 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2013. S tímto názorem nelze souhlasit, neboť jednotlivé části územního plánu je třeba vykládat systematicky, v kontextu jeho celku a nikoliv izolovaně (srov. např. bod 25 rozsudku NSS ze dne 6. 4. 2018, č. j. 3 As 93/2017-63). Kapitola Ak) textové části územního plánu, ve znění změny č. 1, v níž je úkol prověřit využití územní studií stanoven, je nazvána: „*Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je prověření změn jejich využití územní studií podmínkou pro rozhodování, a dále stanovení lhůty pro pořízení územní studie, její schválení a vložení dat o této studii do evidence územně plánovací činnosti*“ (zvýraznění doplněno). Je tedy zřejmé, že lhůtou 5 let od vydání změny č. X územního plánu je míněna lhůta, v níž mají být územní studie zpracovány, schváleny a data o nich mají být vložena do evidence územně plánovací činnosti. To je ostatně také v souladu s § 30 stavebního zákona, který upravuje proces pořizování územní studie, podle jehož odst. 4 je posledním krokem pořizování (poté, co je územní studie schválena pořizovatelem) právě podání návrhu na vložení dat o studii do evidence územně plánovací činnosti. Odpůrce tedy v kapitole Ak) územního plánu v souladu s § 43 odst. 2 stavebního zákona řádně stanovil lhůtu pro vložení dat o územních studiích do evidence územně plánovací činnosti. S ohledem na to, že tato formulace byla v územním plánu města D. (ve znění změny č. 1) obsažena k 1. 1. 2017 (tj. 4 roky od účinnosti citovaného přechodného ustanovení), nemohl úkol prověřit změny využití územní studií pozbyt platnosti podle čl. II bodu 5 zákona č. 350/2012 Sb., jak se domnívá žalobce, nicméně tento úkol, jak již bylo konstatováno v předchozích odstavcích, pozbyl ve vztahu k lokalitě Z3(09) účinků k 25. 9. 2017.
47. Související námitkou nepřiměřenosti lhůty stanovené pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti se soud nezabýval, neboť zohledněním zrušení této lhůty (zrušení dotčené části změny č. X územního plánu) se stala bezpředmětnou.
48. K námitce žalobce namítající porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud konstatuje, že stavební úřad v tomto směru skutečně pochybil, neboť žalobce postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu nevyrozuměl o tom, že byly ve věci shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, a nedal mu tak možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Tuto vadu však napravil žalovaný výzvou ze dne 9. 10. 2018, která byla tehdejšímu zástupci žalobce doručena dne 10. 10. 2018. Skutečnost, že žalobce možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a možnosti se k nim vyjádřit nevyužil, jde k jeho tíži. Je třeba současně zdůraznit, že právo vyjádřené v § 36 odst. 3 správního řádu směřuje právě a jedinečně k seznámení se s obsahem správního spisu, který je podkladem pro vydání rozhodnutí. Neobsahuje právo účastníka řízení na to, aby mu správní orgán v této fázi řízení sděloval, které z podkladů považuje za pro věc podstatné a rozhodující, nebo aby odvolací správní

orgán účastníka upozorňoval na to, že hodlá určité podklady právně posoudit jinak než správní orgán I. stupně.

49. Žalobce dále tvrdí, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na ústavně zaručených hmotných právech, neboť mu bylo odepřeno právo umístit stavbu. Tvrdí porušení čl. 1 a 2 Ústavy České republiky, dále čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (právo na spravedlivý proces a přezkum zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy) a rovněž čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na pokojné užívání a ochranu majetku). Vydávání územních rozhodnutí v dané lokalitě je cíleně 12 let blokováno zneužívajícím požadavkem pořízení územní studie.
50. K námitce porušení norem vyšší (nadzákonné) právní síly soud uvádí, že na věc užitá ustanovení podle jeho přesvědčení neodporují ústavnímu pořádku ani mezinárodním smlouvám, jež jsou součástí právního řádu České republiky a mají aplikační přednost před zákonem. Ochranu vlastnického práva je nutno vnímat v souvislosti s (rovněž ústavně zaručeným) právem odpůrce na samosprávu a oba zájmy důsledně vyvažovat. Na ochranu svých veřejnoprávních subjektivních práv měl žalobce k dispozici účinné právní prostředky, kterých také využíval nebo mohl využít. V souvislosti s blíže nerozvinutou ústavněprávní argumentací žalobce soud pouze doplňuje, že k posouzení věci příslušné správní orgány (stavební úřad, resp. úřad územního plánování) vyložily použité zákonné normy ústavně konformním způsobem a neměly možnost žalobci uvedenou podmínku odpustit, resp. nepřihlédnout k závaznému stanovisku.
51. Žalobce dále namítá, že žalovaný odmítl vyžádat si potvrzení nebo změnu závazných stanovisek vodoprávního úřadu a silničního správního úřadu ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu s odůvodněním, že nejde o závazná stanoviska, nýbrž o vyjádření ve smyslu § 155 správního řádu. Dlužno dodat, že žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu brojil proti těmto stanoviskům a žádal o jejich přezkoumání.
52. Soud přisvědčuje žalobci, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné, neboť pouze bez dalšího konstatuje, že v obou případech jde o vyjádření podle § 155 správního řádu. Je přitom zřejmé, že odvolání žalobce nesměřovalo jen proti závaznému stanovisku úřadu územního plánování, jež přezkoumáno bylo, ale rovněž proti vyjádřením obou uvedených správních orgánů. S ohledem na rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovaným dle § 89 odst. 2 správního řádu a náležitosti odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu bylo namístě, aby žalovaný především řádně odůvodnil svůj závěr o právním režimu sdělení zmíněných správních orgánů, zvláště pokud tvoří integrální součást aktu označeného jako koordinované závazné stanovisko. Naproti tomu postup podle § 156 správního řádu, kterého se žalobce dovolává, nebyl v daném odvolacím řízení realizovatelný. Podnět namítající, že vyjádření je v rozporu s právními předpisy, je nutno směřovat správnímu orgánu, který je vydal nebo učinil, a jestliže tento správní orgán odmítne vydat usnesení o zrušení takového vyjádření, je namístě postupovat podle ustanovení § 80 správního řádu o ochraně před nečinností a obrátit se na jemu nadřízený správní orgán (což může být správní orgán odlišný od žalovaného). Jelikož z napadeného rozhodnutí není seznatelný důvod, pro který žalovaný nepovažoval vodoprávní úřad a silniční správní úřad za dotčené orgány a jejich výstupy za závazné stanovisko pro účely předmětného územního rozhodnutí, lze konstatovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Protože je návrh na zrušení části územního plánu města D. nepřipustný, soud jej podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

54. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného je důvodná, a proto soud toto rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro vadu řízení spočívající v dílčí nepřezkoumatelnosti (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným soud o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalobci přísluší náhrada nákladů řízení o žalobě, neboť v této věci byl úspěšný. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a částka odpovídající dani z přidané hodnoty. Tarifní hodnotu soud stanovil podle počtu společně projednávaných věcí v době započetí daného úkonu právní služby (§ 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce provedl v řízení tři účelné úkony právní služby ve smyslu § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu, dva úkony ve třech spojených věcech po 7.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání soudu (replika ze dne 31. 7. 2019)] a jeden úkon ve dvou spojených věcech po 5.100 Kč (účast na jednání před soudem), přičemž úspěšný byl vždy jen v jedné z těchto věcí. Proto za prvé dva úkony činí odměna částku 2 x 2366,67 Kč a za třetí úkon 1 x 2550 Kč. K odměně za právní služby v souhrnné výši 7.283,34 Kč byla přičtena odpovídajícím způsobem snižená paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 350 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena o částku 1.603 Kč odpovídající 21 % sazbě DPH a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Dohromady tedy činí náhrada nákladů řízení 12.236,34 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

55. Ve vztahu mezi žalobcem a odpůrcem nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť návrh byl odmítnut (§ 60 odst. 3 s. ř. s.). Zaplacený soudní poplatek za návrh nelze žalobci vrátit, jelikož návrh byl odmítnut po prvním jednání (§ 10 odst. 3 věta třetí a *contrario* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu